

saa skulde en forholdsmæssig Reduktion føre til ca. 200 Mand; men her foreslaas der 245 Mand. Der er altsaa taget fuldstændigt Hensyn til de forøgede Krav, som Grænsens Bevogtning paa forskellige Maader stiller; det er ikke blot en matematisk Reduktion i Forhold til Grænsens Længde. Jeg skal ogsaa minde om, at Rammerne er blevet betydeligt styrket; vi har faaet Distriktofficerernes og Overvagtimestrenes Tal forøget; ikke alene er altsaa Personalet betydeligt større, men Rammerne er fastere og mere hensigtsmæssigt indrettet.

De Uromomenter, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen talte om, er jo ikke Uromomenter, som Grænsegendarmeriet har nogen Opgave overfor. Cornelius Petersens Agitation eller andet af den Slags har Grænsegendarmeriet ikke noget med at gøre. Grænsegendarmeriet har at bevogte Grænsen særlig i toldmæssig Henseende; og der er ganske vist — paa Grund af, at Tjenesten nu er mere indøvet, og paa Grund af, at Forholdene er stabilere — Opgaven blevet noget mere simplificeret, end den var for nogle Aar siden.

Men det største og det mest praktiske Spørgsmaal er og bliver naturligvis det, om Maaden, hvorpaa Reduktionen skal ske, er mere eller mindre hensigtsmæssig. Og her var det jo navnlig, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen satte ind med stærke Tvivlsmaal. Jeg er ingenlunde blind for, at der kan siges en Del imod en hurtig Reduktion; i og for sig kunde det rent sagligt set have været forsvaret straks at gaa ned med de 109 Mand. Naar jeg ikke har fulgt denne Vej, er det, fordi jeg har ment, at der maatte tages visse Hensyn; og derfor er der kun foreslaaet en øjeblikkelig Reduktion med 50 Mand og Resten i Løbet af 2 Aar. Det er rigtigt nok, at den gradvise Reduktion ved Tjenesteledighed har ført til forholdsvis betydelig Nedgang af Personalet efter Gennemførelsen af Loven af 1923. Men der maa det erindres, at en Del af denne Periode økonomisk har været en forholdsvis god Tid. Endnu i 1923 og 1924 var der ikke saa lidt, der kunde opfordre Folk til at søge Beskæftigelse i privat Erhvervsvirksomhed. Nu ligger Forholdet helt anderledes; nu er der meget lidt, der opfordrer til at opgive en fast Stilling for at gaa ud i privat Erhvervsvirksomhed; og derfor maa man aldeles ikke vente, at den naturlige Afgang

vil blive tilnærmelsesvis saa stor, som den har været fra 1923 til nu. Og jeg gentager, at jeg ikke har ment at kunne forsvare — i en Periode, hvor Parolen, baade fra Regeringens og Rigsdagens Side er denne: Ingen overflødige Tjenestemænd og den størst mulige Reduktion, der kan finde Sted under Hensyn til Forsvarligheden — at undlade at fremsætte dette Forslag; og jeg har ikke ment, at Reduktionen vilde blive af nævneværdig økonomisk Betydning, hvis man kun støttede den paa Ikke-Besættelse af Stillingerne ved Afgang, hvis man ikke straks afskedigede et vist Antal. At der ved disse Afskedigelser vil blive taget alt muligt Hensyn, baade til dem, der har skaffet sig Hus, og til dem, der er Familiefædre, er selvfølgelig. Med Hensyn til Husene og de Laan, der er stiftet, og de Kautioner, der er stillet for disse Laan foruden den reelle Sikkerhed, er det jo bekendt, at Staten har bygget ikke mindre end ca. 100 Huse til Grænsegendarmerne, og at Staten i høj Grad ønsker at skaffe egne Hjem for flere Grænsegendarmere endnu; og det vil da være meget naturligt, at Staten er betænkt paa og Rigsdagen ogsaa eventuelt giver sit Samtykke til, at disse Huse ikke kastes paa Markedet til stort Tab for Ejerne, for Laangiverne og for Kautionisterne, men at Staten søger at erhverve dem paa rimelige Vilkaar, da der virkelig er Brug for flere end de 100 Huse, som Staten har ladet bygge. Paa den Maade tror jeg, at en stor Del af de Betænkeligheder, der er fremført, vil kunne lade sig afvæbne.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen nævnte det Spørgsmaal, som oprindeligt er blevet rejst i Sparekommissionen med Hensyn til nærmere Samvirken mellem Grænsegendarmeriet og Statspolitiet. Den Anvisning, som der blev givet, er jo, som ogsaa det ærede Medlem rigtigt fremhævede, delvis fulgt, idet Grænsegendarmeriet har overtaget noget af Paskontrol- len, og det er forudsat, at hvis der kan komme en Overenskomst i Stand med Justitsministeriet — det er jo nemlig ikke en Sag, der udelukkende hører under Finansministeriet, det skal være Genstand for Forhandling mellem Finansministeriet og Justitsministeriet, hvad der i saa Henseende kan gøres —, er vi fra Finansministeriets Side fuldstændig villige til at lade Grænsegendarmeriet overtage en større Del af Pastjenesten; og det mener vi kan gøres med det her foreslaaede Mand- skab, og det kunde saa maaske føre til